

עב:

עין משפט
גר מצוה

בד א ת"י פ"ג מהלכות
שננות הלכה ז'
בד ב ת"י פ"א מהלכות
שננות הלכה ח ופ"ז
מהלכות שננות הל' יא'

מוסף רש"י

[illegible]

רַב נָסִים גֵּאֲוֵן

ואלא מאהבה וסירה,
הניחא לאבי דאמר חייב
אלא למאן דאמר טעור
מאי איכא למימר.
ופלוגתא דרבי
משכחת במסכת סנהדרין
[80] פסק ד' מיתות איחזק
העובר ע"ז מאהבה וסירה
אבי אמר חייב ורבא
פטור. אביי אמר חייב דהא
פלח. רבא אמר טעור דלא
קבלה עליה כאלוה, אי
קבלה עליה אין ואי לא,

רבינו תנאל

איתער תהבון להגיהר א
והולט ווער אר המהבון
לכילי עולם אל מחבין
קרבן דהא אל תחבין
למלא דאית בה אסורא,
אל להגיהר בעולם תחבין
א ע"פ שחי'ת אר המהבון
אל קרין נפש ונש כי
תחטא כשגנה. דהא דהו
אל תחבין שגנה אל תחבין
למשה כבוי ילדי שיה
והא ואל יציע שיה
אסורא אבל אל תחבין
למחל אר תולדות שיה
סור ונרין לו מחבין
והחטא ובה אסור סור
דיל שיה אר המהבון
שפ"י כי תחטא כשגנה אל
בזמן שמחבין דבר אסור
שיקרא ע"פ אסורא,
זה אל תחבין אר
התחבית מלוש. אסור אר
אל דהא מחבין להגיהר
בעולם ואל תחבין אסור.
וסב אסור ש"ך צדך
להמחבין במשעיל שיה
שורא אסורא, ואל אל
משעיל שיה כבוי אסור
אך ע"פ ס' שלא תחבין
דורנן לו דבר אסור
דרינן קרא בו כי תחטא
והן לענין תחבין
לזכות שחי'ת אר המהבון
סור דהא אל תחבין
לדבר אסור שגנה אסורא
א"פ סמחון סמחון,

דסבר ליה צריך להתכוון לה
[רבה] מנא אמינא לה דפטור
מצות, חומר בשאר מצות, שיש
דנחבין לחתוך את התלוש וכן
לחתכה (דאיסורא) (דאיסורא)
אינו חייב אלא אחת, היכי ד
סתתיב, אלא קצר וחזר וקצר

כלל גדול פרק שביעי שבת

נחמיון להגביה את התאווה. פירש בקונטרס כגון ספין מוטל בערוגת ירק ונחמיון להגביה את המחובר א"כ הא דפליגי בנחמיון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר היינו לחתוך תלוש (ב) וחתך מחובר אחר אבל לחתוך מחובר זה וחתך מחובר

אמר משמע דחייב לביש וקשה לר"ח
בדקוק פ' ספק אכל (ירמיהו טו) אמר
שמואל המתעסק בחלזים ועריות חייב
שלא נהנה בשבת פטור דמלכות
ומתעסקת אסרה תורה ומוכח ההם
לדאילו נזכרין ללקוט תנאין וז'
ולקוט פסוק אחרת פטר שמואל
(א) (ב) (ג) רבא נזכרין לזרוב לרביע וזרוב
ששנה כי לא אמר כל מקום שחזרה
המנהג וכל שכן נזכרין לזרוב גדל זה
וזרוב גדל אחר דלא נעשה כלל רזיוו
נזכרין לחזק מחזור וז' והתקן
ממחזר אחר דפטור ונראה לר"ח
דהכא מיירי נזכרין לחזק תלוש
ונתנא אלא מחזור וז' מה שהיה
מזכרין אלא שלא היה יודע שהיה
מחזור ופלגי דאבי ורביה בקרא
דאשר חטא בה דמוקי ליה רבי
לשליש בדקוק ספק אכל (שם טו)
ופטר מתעסק וכלי איחא ההם
בדאיד דקדאמר ושהי לרצא משבת
לה שמתעסק לחזק את התלוש והתקן
את המחזור לאבי נזכרין להגביה את
התלוש כי' ושמואל דפטר מחזק
ומלכות מתעסקת היינו נזכרין לחזק
מחזור וז' והתקן אחר דלא נעשה
ומתעסקת והשתא אחי שפיר
דקדאמר (א) לקמן דמפרש שג גדל
מזכרין דאשר מלות הכי דמי כגון
דסבור שומן הוא ואלול דהיינו ממש
דומיא דשבת לר"ח:

הַיִּנְחָא לאבִּי דאֲמֵר חֵיבִי פִּי
 גִּיטִי לֹאֲבִי חֵבִי
 דַּמְשַׁכְתָּ מִיָּד עַם שֶׁגַּג בָּלָא מִמֶּנּוּ
 בָּלָא מִיָּד גַּם לֹאֲבִי לֹא מִיִּתְקַמָּה
 בְּרִייתָא שְׂפִיר בְּהִי דֵּהָ אִם חָלַל
 שֶׁמֶת מֵחֶבְרָה וּמִיִּרְחָה נְמִי חֵיבִי וְלֹאֲבִי
 אִלְטֵרִין בְּסֻמּוֹן לֹאֲקַמָּה אִלְיָא דִּלְבִּי
 שֶׁגַּג בָּלָא מִמֶּנּוּ הִ"ד רִקְדּוֹר רִיקֵּה הוּא
 וְנִגְלוּ: **עַד** כֵּן אֵל בְּעַם מִיִּנְיָה

רמב"ם טרב נחפן בו' ואל"ם אמאי לא מיימי מלך" דהשוכה עינך
לחמיו מרנח דמסקפא ליה כהעלס זה וזה דילתנא אפי' מרמי מ
דהיינו דומיא דהעלס אז וזה בידו כדפי' לעיל דאם לא נודע
לבעמיד כחוק נשנה לבין העינים: **רמב"ם** אבנא פטורי. ואם
יגלי' עריות ופסיכות דמים יהרג ואל יעבור אם כן אפילו לא מו
ישימעל (דף יד.) דאפילו בע"ז בליעל וחי בזה ולא שימות בזה
לכס חתמו שקר י' שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא
מחמיר אלא בע"ז ג' ע' ופסיכות דמים דאם כן דעמנא דרנבא דפטו
בריימות ליתא דלמאי כמ"ד בפרק כן סורר (ע"ה.) יהרג ואל יעבור
ועלמו אם לא מקר עצמו לא מיישיב מיחא בבית דין וקש'
בשפרט לך הכתוב וחי בזה יא' אונם משמע דלא מפיק אלא אונם
אפי' מהנהג דלינא אונם מיחא וי"מ דההיא דעמי יהרג ואל יע
קעזיב מהנהג ומיחא ואי אפילו נכנס בנחש וזמ"ר שכל א'
הקטן להס' יא' אלה משתחוה אצל אלה משתחוה לאלים כמור' יחי
דליו הם מיראה והכל לאו מיראה' ומההיא גופא נמי י' לרדקדק
דאם כמחוק דשרי ויהיו בלא קרינא עליו בזהו ועוד דלמר בני
לע"פ דא' מכוין לבויה' הורק דא' למרקוליס ו' היא עבודה אפי'
ומיחא י' לפנא אפי' דא' מכוין לבויה' מכוין לעבודה לך ביון ובר
דקתם עובד כמדענא דא' ואלמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה
קידוש השם כדאשכחן בירושלמי במסכת שביעית כפ"ד כגון פסוק
באומר ואתה דמעטינן כפי"ד מכות (דף י' וס') בשגגה
נמי מלא כסוף פ"ב דב"ק (דף ט' יוס') יהיה אדם מונח לו
משום דענינא משפ"ח ודש"ח מיתוק י' דגבי אדם אפי' כחמי

[illegible]

נחמין להגביה את החלוש.
להגביהו: וחסך את המחוב
בכריתות (י) פרט למחשק ב
כגון שנתמין לכך אכל שג

התלוש והתך את
את התלוש והתך את
פמור אבי אמר חייב
לא נתכוון לחתיכה
חייב דהא קמיון
רבא מנא אמינא לה
אר מצות וחומר שאר
שבת משאר מצות
התעלם אחד חייב על
זאין כן בשאר מצות
שבת שבשאר מצות
מה שאין כן בשבת:
משאר מצות שהשבת
חד חייב על כל אחת
שאר מצות היכי דמי
ומחניה דכוותה גבי
לס הכא תרתי מיחייב
דלא שאר מצות דלא
יכי דמי דאכל חלב
שבת דעבד קצירה
יב והכא חדא מיחייב
ומחניה ומאי מה
אע"ו וכדרכי אמי
וניסך בהעלמה אחת
בבבמאי אוקימתא בע"ז
שאר מצות שבשאר
ין חייב מה שאין כן
מתכוין דע"ז היכי
בית הכנסת הוא

וְלִשְׁמַיִם וְאֵלָּא עֲדָחוּ
מִזִּיד הוּא וְאִי דְלֹא קִמְּ
הִנִּיחָא לְאַבִּי עֲדָאמֵר חֲ
דְּמוֹתֵר מִשָּׂא"כ בִּשְׁבַת
וְלַחֲיוֹבֵי חֲדָא אִי לַחֲיוֹ

שבת דלית חיוב אלא אחת
חיוב דבי אוקי הכא באומר
עמלוס אקסור וכו' אלו
תאמרו ואלו אמר בערב
גלו ליה חיוב ואין לומר דרר
הוא דקאמר רבא בפ"ב
ע"ז וגילוי עריות ושפיכות
הוא משום הכי מצי מימימי
כד פלוגתא דתנאי היא וכו'
לרשב"א דאמר רבא במס'
מיתה אכל שאר אוסנים הו'
זכור היינו בפתח אע"ג דלא
עובדין אותה אלא מאהב'
אפי' ענג כהמן מ"ל אלא
חיוב אע"ג דלא קבל עליה
ק"ו ד' מיתות ופסוהדין ק"ס
דאק מכוין למירמיהא וכו'
ומה וכו' ולא דלי רבא לריות
דכרי להמן וכו' דלמאריקא במ'
וולויטוס אחיו שנתנו להם
עד לאומר מזה שאני גבי'
תחיקו ולא הכריזה מעולם
שגבא דלא דוקא גבי' גל

עבירות, ולא היה ידע כי האי גזוואת
בסנהדרין פרק ארבע מיתות דאימור
בשוגג, שלא היה יודע כי העובד מאמר
באלוה. הניח לאביו אלא לרוב דאמר
כגון מי שנעלם ממנו עבירה אלהים
וכי האי גזוואת בעי' (אחרונה) חייב
בזה מרב נחמן העלם זה וזה בידו, מ' פ' ה'.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ה'תש"ח) ד"ר נתנאל ויז'ניץ
מחבר תלמיד זה ומחבר:
(ה'תש"ח) בא"ד כס' הוצאת ספר
ב' אשרי נתנאל ויז'ניץ:
(ה'תש"ח) בא"ד והשכלה אחי שפיר
מן כ"ל וחיבת דקלמה
נתנאל:

גליון הש"ס

מ' רחמי אגידשא. פי' מס' י"ז דף ת ע"ב תורה וכלאנדרטוי:

תוס' ישנים

היה רבא דחייב אשילי
הסבה ומרדכי דהיינו קבל
אלי חלילה ביון דקאמחר
היה רבא דאשילי חלילה
אשם היס נחם ע"ו הא
כלל לא תכנסר כשאמר אלי
היה חלל מקטיר דלחם
כלל לא תכנסר ויחסי
נכסו דמייני חלי היס
קמי כלי חלה והר"א
חזק תפסר דמי סבר
דאמר פ"א לשם פ"ו חייב
היה חלל מחברה ומחלה

יְבִיטוּ חֲנָנִאל (המִסְתָּר)

[illegible]

ממנו לאדם הנעבד כהמן
שטור דהא לא קיבלה עליו
ע"ז אלא באומר מותר. פי'
עבירות ואומר שמוחל,
א עד כאן לא בעא מיניה
אבל למפטריה לגמרי לא.